

Associacions col·laboradores

culturals a les normes de la ACV (hui RACV) en el monasteri d'El Puig; la seua intervenció fon molt aclamada: “...lo que si puc afirmar, sempre des de la meua perspectiva d'escriptor, es que la llengua escrita es el pont que unix als lectors en els autors, i acceptant estes normes els autors i els lectors estan mes prop els uns dels altres..., des de la meua modestia personal, crec que en estos moments soc yo qui dec arrimar-me al poble, i no obligar al poble a que s'arrime a mi...”.

Entre les seues obres poètiques, destacar: *Cendra* (1949), *L'alba als ulls* (1951), *Entre la set i els llavis* (1958), *Història d'unes hores* (editada en 1970), *La lluna dins d'un cànter* (1982). De la seua producció teatral, destacar la peça ya comentada “*Crònica d'un desesper*”, reescrita i representada com “*Un lladre sense pistola*”, i mes avant com *Vençut per la ironia* (1959).

Obtingue el títol de Mestre en Gai Saber, guardonat en quatre ocasions en la Flor Natural en els Jocs Florals de València de Lo Rat Penat (1971, 1974, 1978 i 1982). Obtingue la Flor Natural en els Jocs Florals d'Algemesi en 1960. En tres ocasions guanyà la Flor Natural dels Jocs Florals de l'Ateneu Cultural de Paterna (en 1970, 1977 i 1983 –en esta última convocatòria a títol postum, en el poema “*Reportages del meu poble*”, puix havia mort apenes uns dies abans de la celebració i entrega de premis–).

Uns altres premis i concursos literaris són el ‘Premi València de Lliteratura-Poesia’ en 1962; el ‘Joan Senent Ibáñez de Teatre’ de 1969; el premi al concurs literari d'Alcoy de 1969; el ‘Marisa Picó’ del Centre Excursionista d'Alcoy en 1971; l'accessit al ‘Badenes Dalmau’ d'Alberich de 1974 i el ‘Premi Ausias March’ de poesia de Gandia en 1981.

Mor de repent la nit del 25 al 26 de juliol de 1983 en el seu domicili familiar de l'Avinguda de Suecia, enfront del camp de Mestalla. Tenia 52 anys i estava en plena maduresa humana i intel·lectual per a aportar encara molt mes i millor si cap.

J.B.S.G

Tots els dies 9

- 61 -

19 de febrer de 2022

(Plaça del Carme. València c.)

Rafael Villar i Belenguer

(València ciutat, 1931 – 1983)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

RAFAEL VILLAR I BELENGUER (València ciutat, 1931 – 1983)

Rafael Villar i Belenguer naix en el barri del Canyamelar de València ciutat el 22 de febrer de 1931. Es el menut dels tres fills naixcuts del matrimoni format per Manuel Villar Sánchez (1884-1952), comerciant, i de Carmen Belenguer Aleixandre (1894-1980), dedicada a la família i les labors de la llar; els germans, Manuel i Carmen, son 13 i 4 anys majors respectivament.

Nomes acabar la Guerra la família es trasllada al carrer Bailen, molt prop de l'Institut Lluís Vives, en el que Rafael estudià. En 1947, quan conta 16 anys, publica el seu primer poemari, en castellà, titulat *Poesias*. En estos inicis mostra ya una gran facilitat per a construir versos encara que no te un estil definit, pero servirà per a que Xavier Casp es fixe en ell. Un any mes tart comença a assistir de forma habitual a les tertulies lliteraries del Grup Torre i, el 18 de febrer de 1949, fa la seua primera llectura lliteraria en public. Este grup contribuirà a posar en contacte i reorganizar l'incipient moviment lliterari valencià durant els anys de dura posguerra. Els membres del grup deixaren patent una clara consciencia per conseguir un nivell cult i alt en lo que respecta a l'us lliterari del valencià. Pero tambe hi havia una creencia –equivocada– dins del grup: la

31 d'octubre de 1949 en casa de Miquel Adlert.
Rafael Villar es el segon dret per l'esquerra.

possibilitat d'arribar a una llengua lliteraria que, escrita, servira als rossellonesos, als catalans, als mallorquins i als valencians. Anys mes tart Miquel Adlert explicarà lo enganyats que estaven, perque el catalanisme politic mai volgue cap atra cosa que impondre la normativa de Fabra de forma unilateral, sense contar en ningú mes, tal com havien advertit anys abans Josep Nebot, el pare

Fullana, Rossent Gumiel, Josep Maria Bayarri o Gaetà Huguet Breva, i, des de Mallorca, mossen Alcover, entre uns atres.

Ademes de poesia escriu diverses obres de teatre, arribant a ser considerat un dels referents del teatre valencià dels anys cinquanta i xixanta. En diverses ocasions manifestà que entenia el teatre com a vehicul de conscienciacio de gran importancia social, perque es art i cultura directa a la gent, a moltes persones juntes que van descobrint per la vista i l'oït la realitat intima que d'una atra forma mai podrien deprendre, perque *“la paraula te mes força que la lletra”*. Des

de ben pronte vea en el teatre una gran possibilitat de “fer patria” divulgant la llengua valenciana. En 1951, a l'edat de 20 anys, ya tenia escrit i representat un drama en quatre actes titulat *“Crònica d'un desesper”*, que en 1956 va reeditar i tornar a representar en el titol *“Un lladre sense pistola”*. En 1959, va ser tornada a reelaborar definitivament per a la seua publicacio en la *Coleccio Espiga* de l'Editorial Torre, en el titol *Vençut per la ironia*, i es tornà a representar en l'Ateneu Mercantil.

Durant els ensajos i representacions teatrals coneix a **Maria Luisa Barber**, en la que es casa en 1956 i tenen quatre fills: Carlos (1958), Inmaculada (1960), Rafael (1964) i Verónica (1966).

El vincul en Xavier Casp i Miquel Adlert es reforçà al quedar orfe de pare als 21 anys, creant-se forts llaços entre ells. Feu padri de bateig del seu primer fill a Casp, mentres que Adlert, que era 20 anys major, passà a ser com un segon pare, i Rafael Villar per a Adlert fon com el fill que este no havia tengut.

En 1951, prenent aparentment un risc personal junt a Xavier Casp, decidix presentar-se als Jocs Florals de la llengua catalana en Nova York, *per tal de medir la seua força poetica i lliteraria* en les creacions poetiques de fora, i tambe com a senyal de protesta al Regim per les circumstancies politiques que condicionaven els Jocs Florals de València. El resultat fon espectacular perque obtingue la Viola d'Or i Xavier Casp l'Englantina d'Or per la *“Gran Sonata de la Patria”*, demostrant els valencians un gran nivell lliterari.

A partir de 1972, en que Xavier Casp ingressa en el Centre de Cultura Valenciana (actual RACV), comença a produir-se un punt d'inflexio, un retorn a la fidelitat de la llengua valenciana, alluntant-se de l'ortografia fabriana i les Bases del 32 per a retornar a les propostes de Lluís Fullana a instancies de Miquel Adlert. En plena transicio naix la revista *Murta* (1978-1984), en la que Villar colabore en els seus poemes fins la seua mort.

Participa en diverses ocasions en els actes poetics que organisa Lo Rat Penat a la Mare de Deu dels Dolors, en actes lliteraris de l'Agrupacio Lliteraria Amics de la Poesia, i tambe escriu per al mon festiu i faller.

En 1981 tingue un paper destacat en l'acte d'adhesio d'intellectuals i entitats

7 de març de 1981. Rafael Villar, el segon per la dreta, en les mans creuades davant.